

Sk 9,10-18: *V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolal: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Zde jsem, Pane.“ Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Příma, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.“ Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo vzývá tvé jméno.“ Pán mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.“ Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán - ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ Tu jako by mu s očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít.*

Mt 5,8: *Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.*

I. Tma

Saul vyrůstal v prostředí, kde lidem záleželo na víře, a už jako malý kluk byl svědkem sporů, které s tím souvisely, a také násilí. Coby samostatný mladý muž navázal na myšlenky těch učitelů, které pokládal za autority. Chtěl sloužit Bohu ve všem a vždycky a poněkud fanaticky to pojal tak, že je třeba skoncovat s Božími nepřáteli (v praxi to znamená: s těmi, koho za Boží nepřátele považuju já). V jeho případě to v tu chvíli bylo tak, že měl na mušce křesťany. Byl by je stíhal třeba na kraj světa, jenže se mu jednou přihodilo, co sám později popsal tak, že se mu zjevil Kristus: „Proč mě, Saule, pronásleduješ?“

Něco tu neseď. Pronásledoval přece křesťany, nikoli Krista (nemohl pronásledovat někoho, kdo byl už před časem ukřižován). Ale asi to tak je: že útočit na Boží lásku je totéž co útočit na lidi, kteří ji světem nesou.

Udělal si fanaticky jasno, kdo je dobrý a kdo špatný, jenže teď ho Bůh znejistil otázkou „proč“ a Saul tápe ve tmě.

II. Naslouchání

Měl tenkrát namířeno do Damašku, kam někteří křesťané uprchli, že tam s nimi zatočí. Oni se o něm nějak dověděli. Jeden z nich, Ananiáš, měl vidění, v němž slyšel Boží pokyn: „Jdi do Přímé ulice a najdi tam Saula z Tarsu, zrovna se modlí a taky má vidění, že k němu jdeš, abys mu vrátil zrak.“

Jeden má vidění, že má jít k druhému, druhý má vidění, že k němu jde ten první. Vypravěč tu do pár vět shrnul děj, který by vydal (aspoň ze začátku) na psychologické drama s příděchem hororu. Nehodlal však psát psychodrama, nýbrž jen letmo naznačit, jak je možné, že věci mohou dopadnout úplně jinak, než to zpočátku vypadalo, a z úhlavního nepřítele že už nejde strach. A tak naznačil, že to ovlivnil Bůh (působení Ducha svatého tomu říkávame): Co Bůh probudil k životu, člověk neumrtvuj! Teď je řada na tobě, tak se do toho dej. Je to riskantní, sorry, ale udělat se to musí.

Ananiášovi se do toho nechtělo, tomu se dá rozumět. Nevystačí se tu jen s řečením, bude to chtít nejen kuráž (ten chlap je nebezpečný), ale také co možná otevřený vztah k němu. Komu by se do toho chtělo?

Jenže: Bůh to ovlivnil. I kdyby měl Ananiáš geniální strategii a hejno rádců k tomu, stejně nebude vědět, jak to má teď s Bohem Saul. K víře – k té Saulově, k Ananiášově i k té naší – patří i četné pochybnosti a různá „proč“ a „co kdyby“, na které se těžko odpovídá, když nevíme jak. To není vaše chyba, víra taková je. Kdysi za Mojžíše Bůh řekl svému lidu, co pro ně a pro jejich potomky má, oni se shromáždili, slyšeli zvuk slov, ale neviděli nic, co by šlo ukázat, natož dokázat, a pochybností se nezbavili.

Teď se ta „proč“ a „co kdyby“ perou v Saulovi, když ho Bůh ovlivnil, ale to z něj ještě Kristova žáka neudělalo: ještě musí přijít někdo, třeba

Ananiáš, aby mu nějak sdělil, že co Bůh rozsvítil, nemá člověk zhasínat – nemá dusit lásku a naději a špinit pravdu. „Vytáhl jsi proti Kristu, brácho, ale on zaplatil i za tvůj život.“ Saul to poslouchá a nestačí se divit (tak tohle jsem stíhal hněvem a nenávistí?) a jako by mu spadly šupiny z očí. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha,“ stojí psáno v Písmu. Kdo se nepoddá fanatickému pohledu na svět, tomu zůstane v srdci prostor pro naslouchání, co nám Bůh chce dát. Saulovi jako by spadly šupiny z očí a uviděl ne Boha, ale jednoho bližního, vždyť právě přes bližní se můžete s Bohem setkat.

Vyklubal se z něj křesťan (hned se nechal pokřtít), a protože byl vzdělaný a myslelo mu to a uměl mluvit, záhy šel notně na nervy svým dřívějším přátelům. Leckomu by možná bylo milé, kdyby přijali křest i oni, ale tak jednoduché to nebývá. Chce to totiž ten Boží vliv a někoho, komu se dá důvěřovat (třeba vás), a pak, aby ten člověk, kterého chcete oslovit, byl ochoten to poslouchat.

III. Naděje

Boží láska se týká všech, ale aby ji někteří lidi k sobě pustili nebo si jí vůbec všimli, k tomu jim někdo musí pomoci. Ananiáš neuhnul Božímu vlivu, a tak byl u toho, když se ze Saula stal apoštol Pavel. Nebylo to jeho dílo, Boha nenahradí, musel tam však být a bylo důležité, co v tu pravou chvíli udělal.

Pavel brzy poté musel z města utéct (křesťané ho narychlo spustili na provaze z hradeb a zachránili před hněvem těch, kdo ho chtěli oddělat). Vrátil se do Jeruzaléma, ale vyhráno nemá: strach z něj tam byl ještě dřív než on. Ujal se ho další člověk, který pro něj byl v tu chvíli důležitý: Barnabáš. Přivedl Pavla k apoštolům, vyprávěl jim jeho příběh a zaručil se za něj a otevřel mu tím cestu do celé církve. I k nám.

Bylo to odvážné, přijít s něčím takovým do atmosféry plné strachu a nenávisti. A bylo to dost troufalé: vždyť co můžete zaručit za někoho jiného? Později přijdou chvíle, ve kterých by Pavel a Barnabáš jeden za

druhého ruku do ohně nedali – to je úplně normální běh života, ale i v takových situacích je dobré naslouchat, co nám Bůh chce dát, a neobrnovat se preventivní nenávistí a strachem.

Boží láska se týká všech, ale aby si ji lidi pustili k tělu, to je trochu úkol těch, kdo o ní vědí a sami si ji k tělu pouští. Svět tím nespravíme, ale je tu ten Boží vliv a ten může fungovat i tam, kde byste v to třeba ani nedoufali.

Poslání a požehnání

Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo.

Radujte se z naděje, kterou díky Kristu máme. Buďte trpěliví, když se nedaří, a nevzdávejte kvůli tomu svou víru.

Každý den přinese hromadu starostí, kterými se lidé trápí nebo před nimi utíkají, ale tomu se nepřizpůsobujte a hledejte, jaká je Boží vůle, co je Bohu milé a dokonalé.

Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří, láska ať vás provází a hřeje a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.